

μου... καὶ ἡ ἐκδίκησις ἐξῆψεν ὅλον τὸ αἷμά μου... Ναί, ναί, τότε ἀπεφάσισα νὰ ἐκδικηθῶ ἄνευ ἐλέους καὶ οἴκτου... καὶ νύκτα τινὰ κεκαλυμμένη ὑπὸ πυκνὸν πέπλον, μετέβην εἰς τῆς Βαρθάρας διὰ νὰ ζητήσω συμβουλὰς καὶ βοήθειαν, καὶ μετὰ τῶν συμβουλῶν μοι ἐχορήγησε καὶ ἄλλο τι... Οἱ-μοὶ! διατί δὲν ἀπέβησκον μυριάκις πρὶν ἐκτελέσω τὸ βδελυρὸν ἐκεῖνο ἀνοσιούργημα; ... διατί τὸ οὐράνιον πῦρ δὲν κατέκαιε τὰς ἱεροσούλους χεῖράς μου, καθ' ἣν ἔβητον εἰς τὸ Ἀρτοφόριον ὀηλητηριασμένον ἅγιον Ἀρτον, αὐτὸν ἐκείνον, ὃν σὺ ἐπρόσφερες εἰς τὴν Ἑδίστην!...

Ὁ Ράλφος ἀνεπήδησεν αἰφνης, ὡς ἐὰν ὄφρι εἶχε δῆξει τὰ στέρνα του, καὶ μὲ ὀφθαλμούς πυρέςσοντας, μὲ βλέμμα αἰμάσσον, ἀτενῶς παρετήρησε τὴν ἀδελφὴν του μετ' ἐκφράσεως φρικώδους καὶ ἀπειλητικῆς, — ἀλλ' ἡ κατάστασις αὕτη δὲν διήρκεσεν, εἰμὴ ὅσον ἀστραπή.

Βαθεῖα κατῆρεα ἐπεφάνη ἐπὶ τῶν ἀπεξηραμένων παρειῶν του, ἔφερε τὰς χεῖρας εἰς τὸ μέτωπόν του, πιέζων αὐτὸ σπασμωδικῶς, διὰ νὰ συγκρατήσῃ τὰς σκέψεις, αἵτινες κατεσκότιζον τὸν νοῦν του, καὶ τὰ ὠχρὰ χεῖλη του μόλις ἠδυνήθησαν νὰ ὑποτρχυλίσωσι διὰ φωνῆς διακοπτομένης ὑπὸ τῶν λυγμῶν καὶ τῶν δακρύων... Θεέ μου! ... Θεέ μου!...

Μετὰ στιγμὴν θλιβερᾶς σιγῆς ἡ Βέρθα ἐπανέλαβε τονίζουσα ἐκάστην λέξιν:

— Ἦλθον πρὸς τὸν ἐξομολογητὴν καὶ οὐχὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, ἀνάγκη πᾶσα νὰ γνωρίσῃ ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ λεπτομερείᾳ τὸ κακούργημά μου... Ναί, εἰμὶ ἐνοχος, καὶ τὸ κακούργημά μου δὲν ἔχει ἐλαφρυντικὰς περιπτώσεις, διότι εἶναι ἐγκλημα σκληρότης ὑπερβαίνουσας καὶ αὐτὴν τὴν τῆς τίγρεως... Ἔσχον τὴν σκληρότητα νὰ παρευρεθῶ ἀπαθὴς εἰς τὴν σπασμωδικὴν ἀγωνίαν τῆς Ἑδίστης... εἶδον τὴν ἀπελπισίαν τοῦ Τασίλλου, χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ οὔτε τὸ ἐλάχιστον αἶσθημα οἴκτου... Ἀλλ' ἤδη ἡ συνείδησίς μου ἀφυπνίσθη ἐκ τοῦ ληθάργου... Εἶναι τρεῖς ἡδὴ νύκτες, καθ' ἃς φρικώδη φαντάσματα περιίπτανται περὶ τὴν κλίνην μου... ἀκούω τὰς φωνὰς τῶν ἐν τῇ Κολάσει, — τὰ εἰς τὸν τοῖχον περυγίσματα τῆς νυκτερίδος... ὑπομειδιάματα Σατανικὰ... βλέπω τὸ θῦμά μου ἐξερχόμενον τοῦ τάφου καὶ καταρῶμενον ἐμοῦ... τὸ πᾶν, τὸ πᾶν μὲ καταπαγώνει ἀπὸ φόβον, καὶ μὲ καθιστᾷ παράφρονά ἀπὸ τρόμον... ὦ, τείνατε τὰς εὐλογημένας σας χεῖρας... Συγχωρήσατε δυστυχῇ, ἥτις ὅσον ἄτιμος καὶ ποταπὴ καὶ ἂν εἶναι, εὐλικρινὲς ὅμως μετανοεῖ, καὶ ὁδύρεται διὰ τὸ φρικώδες ἐγκλημα τῆς...

— Ἐγὼ νὰ σὲ συγχωρήσω!... ποτέ, ποτέ... ἀπομακρύνθητι, δύστηνος, σὺ δὲν εἶσαι ἡ ἀδελφὴ μου... δὲν σὲ γνωρίζω...

— ὦ, πρὸς Θεοῦ, ἐκεῖνου ὃν λατρεύεις, μὴ με ἐγκαταλείψῃς... συλλογίσθητι ὅτι ὡς ἱερεὺς καὶ τίμιος ἄνθρωπος ἔχεις τὸ καθήκον νὰ σώσῃς γυναῖκα καταδικασθεῖσαν δι' ἐγκλημα ὑπ' ἐμοῦ διαπραχθέν... Πράξον οὕτως, ὥστε νὰ μὴ ἐγερωθῇ ἄλλο αἷμα, καὶ μὲ κατηγορήσῃ ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Ὑψίστου... Μετάβηθι ἀμέσως εἰς τοὺς δικα-

στάς... Ἡ φωνὴ σου ἀκούεται μετ' εὐλαθείας ἀνὰ πᾶσαν τὴν πόλιν, καὶ ἡ κατάθεσίς σου δὲν δύναται εἰμὴ νὰ ᾔνῃ ἐγκυρος... Εἰπέ ὅτι ὁ φονεὺς ὠμολόγησε τὸ ἐγκλημα τούτου, καὶ πρὸς ἐξάγνισιν αὐτοῦ ἐκλείσθη εἰς ἱερὸν μέρος, ὅπως διέλθῃ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του... Γράψον μάλιστα ἀμέσως εἰς τὴν ἡγουμένην τοῦ Μοναστηρίου τῶν Τεθαμμένων Ζώντων, — ἀποφεύγων νὰ μνημονεύσῃς τοῦ ὀνόματός μου, — καὶ χάρις τῇ ἐπιπροσῆ σου θὰ γείνω δεκτὴ. Ὡμοσα νὰ μὴ προφέρουν πλέον τὰ χεῖλη μου λέξιν, καὶ ὅτι σὺ θὰ ᾔσῃ ὁ τελευταῖος ἀνὴρ, ὅστις θέλει προσηλώσει τὸ βλέμμα του πρὸς ἐμέ... Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης λοιπὸν ἀπέθανον διὰ τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ θέλω ἀναχωρήσει τὴν νύκτα ταύτην διὰ τὴν Β*, ἵνα κλεισθῶ εἰς τὸν ζῶντα ἐκεῖνον τάφον πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ὅπως μὴ πλέον αἱ ἀκτῖνες αὐτοῦ πέσωσιν ἐπὶ μιᾶς ἀθλίας, ὡς ἐγώ.

Ὁ Ράλφος χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ ἐκάθησε παρὰ τῷ γραφείῳ του, ἐνῶ ἡ κόρη κεκμηκυῖα καὶ ἀπηυδνημένη ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ ἀδελφοῦ της.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

EMMENEIN

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένας.

[Συνέχεια]

— Ἐχει πυρετόν, εἶπεν ἄλλ' ὁ Γιάννης ἔχει δίκαιον, εἶναι πράγματι ὠραία.

— Καὶ τί ἔχει νὰ κάνῃ ἡ ὠραιότης; εἶπεν ἡ κυρία Ὠμπερτίνου πάντοτε μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιλογίας τῆς ἡ ὠραιότης εἶναι ἓνας καπνός!

— Τέλος πάντων τὴν ἀγαπᾷ! εἶπε στενάζουσα ἡ γραῖα.

— Καὶ σὺ ἔρχεσαι;

— Νὰ ζητήσω τὴν χεῖρά της δι' αὐτόν.

— Πῶς αὐτὸς δὲν τολμᾷ;

— Ὅχι.

— Αὐταῖς εἶναι κουταμάραις. Νὰ σοῦ δίνῃ τόσον κόπο ἐσένα τώρα εἰς τὴν ἡλικίαν σου, ἀδελφὴ μου.

— Ἐὰν πρόκειται νὰ γείνῃ εὐτυχής, τὸ κάμνω εὐχαρίστως.

Ἡ Μαρία ἔκαμε κίνημά τι καὶ ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τῶν δύο γραϊῶν.

— Ἰδοὺ ἐξυπνᾷ, εἶπεν ἡ κυρία λὰ Βιλλωδαὶ καθίσασα πλησίον τῆς κλίνης.

Καὶ κύπτουσα πρὸς τὴν κεφαλὴν τῆς κρεοῦ τῇ εἶπεν ἀπλῶς:

— Εἶμαι μητέρα του, παιδί μου.

— Ἀ!

— Καὶ ἔρχομαι ἐκ μέρους του νὰ σοὶ εἶπω, ὅτι σὲ ἀγαπᾷ καὶ θέλει νὰ σὲ νυμφευθῇ, ἐὰν συγκατατίθῃς εἰς τοῦτο.

— Ἀλλὰ μόλις μὲ γνωρίζει!

— Σὲ ἀγαπᾷ, ἐπανελάθεν ἡ γραῖα, καὶ εἶναι γενναῖος καὶ ἐντιμὸς νέος.

— Εἶμαι πτωχή.

— Τί μᾶς μέλει; εἰς τὴν Ρόχην ἔχομεν πᾶν ὅ,τι μᾶς ἀναγκαιοῖ. Ἡμεῖς φιλόδοξοι δὲν εἴμεθα. Ζῶμεν ἐνωμένοι καὶ οὐδέποτε κἀνεὶς ἐξ ἡμῶν κατεγράσθη ἐν σκοῦδον. Θὰ ζήσης μαζὶ μας; θὰ ἔχω ν' ἀγαπῶ ἓνα παιδί περισσότερον, ἓνα εὐμορφὸ κορίτσι, διότι εἶσαι ὠραία σὰν τὸ φῶς.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἐστέναξε.

Τί τῇ ἐχρησίμευεν ἡ καλλονὴ αὕτη;

— Θὰ σὲ ἀγαπήσωμεν ὅλοι, διότι θὰ εἶσαι ἡ γυναῖκα τοῦ πρωτοτόκου μου, τὸ θέλεις;

Ἡ Μαρία δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως.

Ἡ γραῖα ἐξηκολούθησε μὲ καλωσύνην:

— Ὁ Γιάννης μοῦ διηγήθη, ὅτι ἔχασες τὴν μητέρα σου, τὴν οἰκογένειάν σου, καθὼς καὶ τὴν περιουσίαν σου. Θὰ εὕρῃς εἰς Ρόχην ἀγαθὴν οἰκογένειαν, ἥτις θὰ προσπαθήσῃ ν' ἀναπληρώσῃ τὴν ἄλλην· καὶ σύζυγον πρόθυμον νὰ πείσῃ στή φωτιά γιὰ σένα. Γνωρίζω τὸν υἱόν μου ὑπὸ ἐξωτερικὸν ἄγριον κρύπτει τὴν γενναϊότεραν καρδίαν τοῦ κόσμου· καὶ τ' ἀδελφία τοῦ τοῦ ἐμοιάζον. Ὁ Θωμᾶς σκοτώνεται γιὰ μᾶς, καὶ ὁ Ἀνδρέας θὰ ᾔτον ἱκανὸς νὰ πάρῃ ἐπάνω του τὰς θλίψεις ὅλων μας; δὲν θὰ τοὺς παινέσω ἐγὼ· εἶναι παιδιά μου, ἀλλ' ὅλοι εἰς τὸν τόπον μας γνωρίζουν ὅτι οἱ λὰ Βιλλωδαὶ εἶναι τίμιοι ἄνθρωποι, καὶ δὲν σοὶ ζητῶ ἄλλο παρὰ ν' ἀγαπᾷς τὸν Γιάννην καὶ νὰ ᾔσῃ ἀγαθὴ σύζυγος.

Ἡ Εὐαγγελία ἔκλαιε.

Καὶ αἱ δύο γραῖαι τὴν ἐμιμήθησαν ἡ δὲ θεῖα Ὠμπερτίνου, ἐλησμώνησε τὸν ὑψηλὸν κεκρύφαλον τῆς ἀδελφῆς τῆς ὡς καὶ τὸ ἐκ μετὰ τῆς φόρεμα, τὸ ἔχον τὰ ἐπ' αὐτοῦ ἄνθη κεντητά.

Τὰ δάκρυα ὅμως τῆς κρεοῦ, ἦσαν δάκρυα πείσματος, δάκρυα λύπης καὶ σχεδὸν καὶ ὀργῆς.

Ποῦ ἦσαν αἱ Καρδέναι καὶ ὁ εὐγενὴς μαρκήσιος, οἱ ὠραῖοι κῆποι, αἱ βανίλιαι καὶ αἱ φυτεῖαι τοῦ καπνοῦ μὲ τὰ κόκκινα ἄνθη των; Ποῦ αἱ κομψαὶ ἀμαξαὶ καὶ οἱ ὑπερήφανοι ἰσπανικοὶ ἵπποι καὶ οἱ δούλοι, οἱ σπεύδοντες εἰς τὴν ἐλαχίστην ἐπιθυμίαν τῆς νὰ ριθῶσι πρὸ τῶν ποδῶν τῆς!

Αἱ δύο γραῖαι ἠπατήθησαν, καὶ τοὶ ἦσαν πεπροικισμένοι καὶ μὲ φρόνησιν καὶ μὲ λεπτότητα πνεύματος. Ὁ χεῖμαρρος ἐκεῖνος τῶν δακρύων τὰς ἐπέισε νὰ μὴ ζητῶσι πλέον τὸν ὄρκον, ὃν κατ' ἀρχὰς ἀπήτουν.

— Ἐμβα, εἶπεν ἡ θεῖα Ὠμπερτίνου εἰς τὸν Ἰωάννην, ὅστις ὀρθὸς ὀπισθεν τῆς θύρας ἐπερίμενε τὴν ἀπόφασιν ἐξ ἧς θὰ ἐξηρτάτο ἡ ζωὴ του, ἔμβα καὶ φίλησε τὸ χεῖρ τῆς γυναίκας σου, κουτούλιακα!

Ὁ πρωτότοκος τῶν λὰ Βιλλωδαὶ ἐρρίφθη εἰς τὰ γόνατα πλησίον τῆς κλίνης τῆς Μαρίας, ἔλαβε τὴν ἐρριμένην χεῖρά της, τὴν λευκὴν ὡς ἡ χιών, ἥτις ἀνεπαύετο εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίνης, καὶ προσεκόλλησεν ἐπ' αὐτῆς τὰ χεῖλη, μὴ δυνάμενος νὰ προσφέρῃ λέξιν ἐκ τῆς συγκινήσεως.

Ἡ μήτηρ αὐτοῦ παρεμέρισε τὴν ὠραία

πυκνήν καὶ κατάμαυρον κόμην τῆς κρεοῦ τοῦ καὶ ἀπέθεσε φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς.

— Ἐμπρός, παιδί μου, τῇ εἶπε, τώρα εἶσαι ὀκνητὴ μας, καὶ θὰ σέ φυλλάξωμεν κηλῶς!

Αἱ κατόπιν τῆς σκηνῆς ταύτης ἡμέραι ὑπῆρξαν τόσῳ ἀπασχολημένοι, ὥστε παρήλθον ταχύτατα.

Ἡ Μεροσέδες καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς ἦλθον ἐφοδιασμένοι μετὰ τὰ οἰκογενειακά των ἔγγραφα, ὁ δὲ τηλέγραφος συνεπλήρωσε τὰ ἐλλείποντα.

Ὁ ἀγροκόμος τῆς Ρόχης δὲν ἔχανε στιγμήν.

Ἀπὸ τῆς πρωίας τὸν ἐβλεπέ τις διατρέχοντα τὰς ὁδοὺς ἐπὶ τοῦ σιδηροχρόου ἱπποῦ του· ἢ ἐπὶ τῆς ἀγροτικῆς ἀμάξης νὰ καταθραύη τοὺς χάλικας τῶν παρόδων.

Δύο κατόπιν μῆνας ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἐν ὅλῃ τῇ λαμπρότητι τοῦ κάλλους τῆς, τοῦ ἀξιοπρεποῦς καὶ διακεκριμένου ὡς νὰ ἦτο πραγματικὴ δούκισσα, ἐνυμφεύετο ἐν τῇ μικρᾷ ἐκκλησίᾳ τῆς Ρόχης δ' Ἐκτό, ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ πρίγκηπος Ραιμόντ δ' Ἐλύ, ὅστις ἠθέλησε νὰ τιμήσῃ τοὺς ἀγαθοὺς καὶ ἐντίμους τοὺτους ὑπηρέτας, καὶ ὅστις ἐδῶκε τῇ νεονύμφῃ ψέλλιον ἀξίας ἑκατὸν λουδοβικίων, τὸν ἀγρότην Ἰωάννην λὰ Βιλλωδαί, τὸν ἀρχηγὸν τῆς παλαιᾶς Νορμανδικῆς οἰκογενείας Βιλλῶ λὰ Βιλλωδαί.

Ἡ τελετὴ ἐγένετο ἀπλουστάτη ἐνεκα τοῦ πένθους τῆς νεονύμφου.

Μικρὸς ἀριθμὸς φίλων καὶ οἱ συγγενεῖς μόνον παρέστησαν εἰς αὐτήν.

Τῇ ἐπαύριον, ἐντὸς τοῦ σιδηροδρομικοῦ διαμερίσματος, δι' οὗ ἐπέστρεφεν εἰς Παρίσιος, ὁ πρίγκηψ εἶπεν εἰς τὸν Ἀνδρέαν τὸν γραμματέα αὐτοῦ:

— Μὰ τὴν πίστι μου, φίλε μου, δὲν ἤξεύρω τί νὰ εἶπω, ἀλλ' οὐδέποτε συνήντησα γυναῖκα ὠραιότεραν αὐτῆς τῆς κρεοῦ.

Καὶ ἐξαπλωθεὶς ἀνέτως ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ διαμερίσματος ὅπως κοιμηθῇ, ἐπανελάμβανε μετὰ πεποιθήσεως:

— Οὐδέποτε! οὐδέποτε! λόγον τιμῆς οὐδέποτε!

Ἐν τούτοις δὲν ἠὺχαριστήθησαν ὅλοι διὰ τὸν τόσῳ ἀνόμιον τοῦτον γάμον.

Οἱ ἀμαξηλάται, οἱ κρεπωλῆται, οἱ φύλακες καὶ οἱ μισθωταὶ πάντες ἦλθον εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Κατὰ τὴν ἐξοδὸν τῶν νεονύμφων, ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος διεχύθη εἰς τὸ πρόναον, ἀλλ' ἄνευ ἐνδείξεως τινος χαρᾶς.

Οἱ Νορμανδοὶ ἀγρόται, ἀπὸ τὸ Κουτάνς εἰς τὸ Ρουέν εἶναι συνειθισμένοι, εἰς περιστάσεις τοιαύτας ν' ἀπολαμβάνουν διασκεδάσεων, αἵτινες ἐδῶ τοῖς ἔλειπον.

Ἡ μικρὰ Βαρβάρα, ἡ ὑπηρέτρια τῶν λὰ Βιλλωδαί, ὁροσερὰ χωρικὴ, πάντοτε εὐθυμὸς ὡς ὁ σπίνος, καίτοι ἐπειγομένη διὰ τὰς ἐτοιμασίας τοῦ δείπνου, δὲν ἐδείκνυε τὴν συνήθη αὐτῇ φαιδρότητα.

Ὅταν ἐνύκτωσεν, ὁ φύλαξ Ἰωάννης ὅστις ἔμενεν εἰς τὸν οἶκον, ἐπιστρέφων εἰς τὸν σιτοβολῶνά του, ἔστυρεν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν ἱπποκόμον Γιλόττον καὶ τῷ εἶπε:

— Βρρ! δὲν ξεύρω τί τρέχει· μὰ αὐτὸς ὁ γάμος μοῦ φαίνεται σὰν κηδεύει.

— Καὶ ἐγὼ ἔχω ἀνατριχίλαις.

— Ἡ δὲ μικρὰ Βαρβάρα πῶς σοῦ φαίνεται νᾶναι μωτωμένη; καὶ ὁ ἀφέντης τῆς δὲν τῆς εἶπεν οὔτε λέξιν.

— Σωστό, μὰ ἂν καὶ δὲν εἶναι καλὸ νὰ πονηρεῖται κανεὶς, ποῖος ξέρει κ' αὐτὰ τὰ κορίτσια τί βάζουν μετὰ τὸν νοῦ τους! εἶπεν ὁ φύλαξ. Καλὴ νύκτα σου.

IB'

Δέκα ὥρας τῆς πρωίας ἐδείκνυε τὸ ἐκκενρὸς μικρὸς αἰθούσης τοῦ μεγάρου δ' Ἐλύ κατὰ τὴν ὁδὸν Λίλλης.

Τὸ μέγαρον τοῦτο ἀνεγερθὲν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ μεγάλου βασιλείως. Ἦτο μεγαλοπρεπὲς ἅμα καὶ σοβαρὸν οἰκοδόμημα.

Εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην αἴθουσαν, τὴν φέρουσιν εἰς εὐρύχωρον βιβλιοθήκην, νεανίας τις ἐκάθητο ἐνώπιον γραφείου πλήρους χαρτίων, τὰ ὅποια ἀφοῦ ἐτακτοποίη, τὰ ἔθετε κατὰ σειρὰν καὶ τὰ ἠρίθμει.

Ἐπὶ τῶν λευκῶν καὶ χρυσοποικίλων ξυλουργημάτων τοῦ τοίχου, ἦσαν ἐφηρμοσμένοι τίσσαις ἀρχαίοι τάπητες τῆς Φλάνδρας, παριστάνοντες ἀπλῶς πρασίαις, ἀλλὰ τὰ ζωηρὰ των χρώματα, ὁ χρόνος εἶχε καταστήσει γλυκύτερα, καὶ ἐξ εἰκόνες γυναικῶν, τῶν προγόνων τοῦ πρίγκηπος, κρεμάμεναι μετὰ αὐτῶν, ἐίδον φαιδρότεραν ὄψιν εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκείνην.

Ἦσαν μεγαλοπρεπεῖς ἐλαιογραφεῖαι, φιλοτεχνηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Λαγγρεναί καὶ τοῦ Ναττιέ, περιεστεμενέαι διὰ ρόδων καὶ παριστάνουσαι μεγάλας δεσποίνας εἰκασαεῖς, ἐχούσας τοὺς ὤμους καὶ τοὺς βραχίονας γυμνοὺς καὶ θαυμασίας ἐν τῇ ὑψηλῇ κομμώσῃ των καὶ ταῖς βαρυτίμοις διανθήσιν ἐσθῆτεσιν αὐτῶν.

Ὁ πρίγκηψ ἠγάπα τὰς φαιδρὰς εἰκόνας καὶ τὰ χρώματα τῆς ἀνοίξεως.

Ὁ νέος ἀνὴρ, καθήμενος πρὸ τοῦ γραφείου, εἰργάζετο ἐγκύπτων ὅλως εἰς τὰ πρὸ αὐτοῦ ἔγγραφα, καὶ μηδὴλως προσέχων εἰς τὰς εἰκόνας τὰς αἰετοπερὶ μειδώσας.

Ἦτο ὁ Ἀνδρέας λὰ Βιλλωδαί, ὁ Βενιαμὴν τῆς οἰκογενείας ἐκείνης, ὁ κομψότερος τοῦ γένους του καὶ ὁ σοφὸς τοῦ οἴκου αὐτῶν.

Ὡς ἔφερον ἀνέτως τὴν μέλαιναν ἐνδυμασίαν του, ἄνευ ἐκζητήσεως, ἀλλὰ καὶ ἄνευ ψευδοῦς μετριοπροσύνης, ἠδύνατό τις κάλλιστα νὰ τὸν ἐκλάβῃ ὡς αὐτὸν τὸν πρίγκηπα μᾶλλον, ἢ ὡς ἀπλοῦν γραμματέα του.

Καὶ ἐν τούτοις ἦτο ἀπλοῦς γραφεὺς, εἰς ὃν ὅμως ἡ ἐργασία ἐκείνη οὐδεμίαν τῷ ἐπροξένει στενοχωρίαν.

Ὁ πρίγκηψ πέντε ἢ ἑξ ἔτη μεγαλείτερος αὐτοῦ τὸν μετεχειρίζετο οἰκτικῶς ὡς φίλον· οὗτος ὅμως διὰ τελείας καλαισθησίας ἐγνώριζε νὰ διατηρῆται εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῷ θέσιν.

Ἐνῷ δὲ ἔκλειε φάκελλον τινα ἔγγραφων καὶ ἔθετεν αὐτὸν εἰς τὸ οἰκεῖον διαμερίσμα χαρτοθήκης τινός, ἡ θύρα ἠνεῳγή καὶ ἔφην ὁ Μαυρίκιος κρατῶν τὸν λαιμοδέτην αὐτοῦ εἰς τὴν δεξιάν, ὡς ποτὲ Λουδοβίκος ὁ ΙΔ' παρέστη εἰς τὸ παρλαμέντον.

— Λαιπὸν; ἠρώτησεν.

— Ἐτελείωσε.

— Καὶ ὀφείλομεν;

— Συγχωρήσατέ με νὰ κάμω τὴν πρόσθεσιν...

— Θὰ διαρκέσῃ πολὺ;

— Δέκα λεπτά, πρίγκηψ.

Ὁ Μαυρίκιος δ' Ἐλύ, εἶναι εἰς τῶν χαριεστέρων εὐγενῶν.

Ἦτο τότε μόλις τριακονταετής.

Ἐκνθός, ἰσχνός, μειδιῶν πάντοτε, ἦτο ὁ εὐνοούμενος τῶν κυριῶν.

Ἦτος ἡ γενναιότης αὐτοῦ συνετέλει μεγάλως εἰς τὰς ἐπιτυχίας του, ἐν τούτοις οὐδαμοῦ εὗρισκεν ἀντιστάσεις.

— Πόσα; ἠρώτησεν οὗτος, ἀφοῦ παρετήρησεν ἐπὶ τίας στιγμὰς χαρίεσσάν τινα μαρκησίαν τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου ΙΣ'.

— Ἐν ἑκατομύριον ἐπτακοσίας ἐξήκοντα χιλιάδας φράγκων, ἐπανελάβεν ὁ Ἀνδρέας.

— Ὅλα, ὅλα;

— Ἀλλὰ...

— Ἀναπνέω. Καὶ τί εἰσόδημα ἀκριβῶς μοὶ μένει;

— Τριακόσιαι ὀκτώδεκα χιλιάδες φράγκων, πρίγκηψ.

Ἐρωτῶ καθαρῶς τί μοὺ μένει;

— Καθαρῶς ἐννοῶ, πρίγκηψ, καὶ ἐτι πρὸς τὸ μέγαρον ἀξίζον τὸ ὀλιγώτερον ἐν ἑκατομύριον.

— Οὐφ! δὲν ἔχομεν λοιπὸν καταντήσῃ ἀκόμη εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπαίτειας.

— Ἀναμφιβόλως ἐν τούτοις τολμῶ νὰ σὰς παρατηρήσω, ὅτι διὰ νὰ πληρώσῃτε τὸ παθητικὸν σας, ὅπερ δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητον, ἐκ μόνων τῶν εἰσοδημάτων σας, δεόν νὰ μὴ πληρώσῃτε τοὺς ὑπηρέτας σας ἢ καὶ νὰ τοὺς ἀπολύσῃτε καὶ νὰ ὑπηρετήσῃτε μόνος, νὰ πίνετε δὲ ὕδωρ ἀπλοῦν, ἐπὶ ὁκτῶ ὅλα ἔτη.

— Διαβόλε! εἶπεν ὁ πρίγκηψ δάκνων τὸν μικρὸν μύστακα αὐτοῦ τὸν ἔχοντα ζωηρὸν πυρόξανθον χρῶμα, διάβόλε! ὅπερ σημαίνει, κύριε φρόνησις, ὅτι προτιμότερον εἶναι ν' ἀποκοπῇ ἐν μέλος διὰ νὰ σωθῇ τὸ λοιπὸν σῶμα.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας.

— Καλὰ, καλὰ! θὰ σκεφθῶμεν πρόσθε ἐν τούτοις εἰς τὸ παθητικὸν μου ἐξήκοντα χιλιάδας φράγκων, ὥς εἶχον τὴν ἀνοησίαν νὰ χάσω τὴν νύκτα ταύτην, διότι εἶχον μίαν κατὰδρόμην τοῦ διαβόλου! τί μένει εἰς τὸ χρηματοκιβώτιόν μου;

Ὁ Ἀνδρέας ἐποίησατο διὰ τῶν χειλέων μορφασμὸν καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

Ὁ πρίγκηψ ἤρξατο γελῶν.

— Ἰδοὺ μορφασμὸς οὐδὲν καλὸν ἐμφαινων, εἶπε.

— Δώδεκα χιλιάδας καὶ τριακόσια δέκα φράγκα.

— Εὐτυχῶς ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν μου τὸ ταμεῖον τοῦ Ροζενδάλ.

— Ἐὰν τὸ θέλετε, πρίγκηψ, θὰ πάρω τὰ χρήματα ταῦτα ἀπὸ τὸν κύριον βαρόνον, ἀλλ' ὁ λογαριασμὸς φθάνει τὸ ἐν ἑκατομύριον ὀκτακοσίας εἰκοσι χιλιάδας, τῶν ὁποίων τὰ τρίτα τέταρτα ὀφείλονται εἰς αὐτόν.

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY